

Snehvide

Det var midt om vinteren, og sneflokkene faldt som dun ned fra himlen. Dronningen sad ved vinduet og syede i en ramme af sort ibentræ, og mens hun syede og syede og kiggede ud på den hvide sne, kom hun til at stikke sig i fingeren, og der faldt tre bloddråber i sneen. Og da hun så, hvor smukt den røde farve strålede i den hvide sne, tænkte hun: "Gid jeg dog havde et barn, der var så hvidt som sne, så rødt som blod og så sort som ibentræ." Kort derefter fødte hun en datter, som var hvid og rød med hår så sort som ibentræ. Den lille pige blev kaldt Snehvide, og da hun var født, døde dronningen.

Et år efter tog kongen sig en anden hustru. Hun var smuk, men stolt og hovmodig, og kunne ikke tåle, at nogen var smukkere end hun. Hun havde et spejl, og når hun så sig deri og spurgte:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

svarede spejlet:

"Ingen i verden er dejlig som du."

Så var hun tilfreds, for hun vidste, at spejlet talte sandhed.

Snehvide voksede imidlertid til og blev smukkere og smukkere, og da hun blev sytten år, var hun så skøn som den lyse dag, og langt skønnere end dronningen. Og da denne en dag spurgte spejlet:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

svarede det:

"Dronning, stor er din skønheds glans,
men Snehvide er skønnest med ungdommens krans."

Dronningen blev både gul og grøn af misundelse, og fra nu af hadede hun Snehvide af hele sit hjerte. Hun havde hverken ro dag eller nat, og en morgen kaldte hun på en af jægerne og sagde: "Jeg vil ikke mere se Snehvide for mine øjne. Tag hende med ud i skoven og slå hende ihjel og bring mig lever og lunge."

Jægeren gik med hende, men da han havde løftet dolken, som skulle gennembore Snehvides uskyldige hjerte, begyndte hun at græde og sagde: "Å, du må ikke slå mig ihjel. Jeg skal gå ind i den store skov og aldrig mere komme hjem." Jægeren fik medlidenhed med hende, fordi hun var så smuk, og sagde: "Gå kun, stakkels barn." Ved sig selv tænkte han: "Det varer vist ikke længe, før de vilde dyr har ædt dig." Men det var dog, som om en sten var faldet fra hans hjerte, fordi han ikke havde dræbt hende. Da der i det samme kom et ungt vildsvin springende, stak han det ihjel og bragte lever og lunge til dronningen. Kokken måtte salte og koge dem, og hun spiste dem og troede, det var Snehvides.

Nu var det stakkels barn helt alene i den store skov, og hun var så bange, at hun stirrede angst på hvert træ, hun kom forbi. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulle gøre, og tilsidst gav hun sig til at løbe af alle kræfter, over spidse stene og gennem tjørnekrat, og de vilde dyr for lige forbi hende uden at gøre hende noget. Hun løb, så længe hendes ben kunne bære hende, og henimod aften kom hun til et lille hus og gik derind. Alting derinde var småt, men så nydeligt og rent, at man ikke kan tænke sig det. I midten af stuen stod der et bord med en snehvid dug, syv små tallerkener med skeer, gafler og knive, og syv små bægre. Henne ved væggen stod syv små senge med hvide lagener. Snehvide var sulten og tørstig og spiste en mundfuld kød og kål af hver tallerken og drak en slurk vin af hvert bæger, for hun ville ikke tage det fra en alene. Derpå ville hun lægge sig i en af sengene, men den ene var for kort og den anden for lang, den tredje for smal, den fjerde for bred, og således videre, indtil endelig den syvende passede hende. Der blev hun så liggende, bad sin aftenbøn og faldt snart i søvn.

Da det var blevet mørkt kom de syv små dværge, hvem huset tilhørte, hjem fra deres arbejde i bjergene. Da de fik tændt lys, så de straks, at der måtte have været nogen, mens de var borte, for tingene stod ikke på deres sædvanlige plads. "Hvem har siddet på min stol?" sagde den første. "Hvem har spist af min tallerken?" sagde den anden. "Hvem har taget mit brød?" sagde den tredje. "Hvem har spist af min kål?" sagde den fjerde. "Hvem har brugt min gaffel?" sagde den femte. "Hvem har skåret med min kniv?" sagde

den sjette. "Hvem har drukket af mit bæger?" sagde den syvende. Da en af dem vendte sig om, så han, at der var en fordybning i hans seng. "Der har været nogen oppe i min seng," sagde han, og da de andre kom derhen råbte de allesammen: "Der har også været nogen i min." Men da den syvende kom hen til sin seng, så han Snehvide. Han kaldte på de andre, og de kom løbende med deres syv små lys. "Du gode Gud, hvor hun er dejlig," råbte de og var så glade over hende, at de ikke nænnede at vække hende. Den syvende dværg sov en time hos hver af sine kammerater, og så var natten forbi.

Da Snehvide vågnede om morgenen og så de syv dværge, blev hun meget forskrækket, men de var så venlige imod hende, at hun snart blev beroliget. "Hvad hedder du?" spurgte de. "Snehvide," svarede hun. "Hvordan er du dog kommet herind?" Hun fortalte dem da, at hendes stedmor havde villet dræbe hende, men jægeren, der skulle gøre det, havde givet hende lov til at løbe sin vej, og så havde hun gået hele dagen lige til hun var kommet hen til det lille hus. "Hvis du vil holde huset i orden og lave mad og sy og strikke for os," sagde dværgene, "så må du gerne blive her, og vi skal nok være gode imod dig." Snehvide sagde straks ja og blev hos dem. Om morgenen gik dværgene ud i bjergene for at arbejde, og når de kom hjem igen om aftenen, havde Snehvide maden færdig til dem. Hele dagen var hun alene, og dværgene advarede hende ofte og sagde: "Tag dig i agt for din stedmor, hun får nok at vide, at du er her. Lad ingen komme ind til dig."

Da dronningen havde spist det, som hun troede var Snehvides lever og lunge, gik hun hen foran spejlet og spurgte:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

Spejlet svarede:

"Ingen i landet er dejlig som du,
men Snehvide langt borte bag de syv bjerge,
hos de syv små gode, flittige dværge,
hun er tusindfold mere dejlig endnu."

Da blev hun forfærdet, for hun vidste, at spejlet talte sandhed, og hun mærkede nu, at jægeren havde narret hende. Hun tænkte dag og nat på, hvordan hun skulle komme Snehvide til livs, og endelig fandt hun på råd. Hun malede sit ansigt og klædte sig på som en gammel

sælgekone, så hun var ganske ukendelig. Derpå gik hun over de syv bjerge til de syv små dværge, bankede på døren og råbte: "Her er billige varer at få." Snehvide kiggede ud af vinduet og spurgte: "Hvad har I da?" - "Mange gode ting," svarede konen, "se her, smukke snørebånd," og hun viste hende et, der var flettet af broget silke. "Den skikkelige kone kan jeg da nok lukke ind," tænkte Snehvide, gik hen og åbnede døren og købte de smukke bånd. "Men hvordan er det, du ser ud, barn," sagde den gamle, "kom her, så skal jeg snøre dig ordentlig." Snehvide tænkte ikke noget ondt derved, men stillede sig hen foran konen. Men den gamle snørede så hurtigt og så fast, at Snehvide ikke kunne få vejret og faldt om som død. "Nu kan du sige, du har været den smukkeste," sagde hun grinende og skyndte sig bort.

Kort efter kom de syv dværge hjem og blev meget forskrækkede, da de så deres kære Snehvide ligge som livløs på gulvet uden at røre sig. De løftede hende op, og da de så, hvor fast hun var snøret, skar de båndene itu. Hun begyndte da at trække vejret ganske svagt, og lidt efter lidt kom hun til sig selv igen. Da dværgene hørte, hvordan det var gået til, sagde de: "Det har sikkert været den onde dronning. Tag dig endelig i agt og luk ingen ind, når vi ikke er hjemme."

Da dronningen var kommet hjem, gik hun hen foran spejlet og spurgte:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

Spejlet svarede som sædvanlig:

"Ingen i landet er dejlig som du,
men Snehvide langt borte bag de syv bjerge,
hos de syv små, gode, flittige dværge,
hun er tusindfold mere dejlig endnu."

Da hun hørte det, blev hun så forfærdet, at alt blodet strømmede hende til hjertet. "Nu skal jeg sørge for, at hun for alvor skal komme af med livet," tænkte hun, og ved hjælp af alle slags trolddomskunster lavede hun en forgiftet kam og forklædte sig igen som en gammel kone. Derpå gik hun over de syv bjerge til de syv små dværge, bankede på og råbte: "Her er billige varer at få." Snehvide stak hovedet ud af vinduet og sagde: "Det kan ikke nytte, jeg må ikke lukke op for nogen." - "Du må vel nok have lov til at se på det," sagde den gamle og tog den forgiftede kam frem og viste hende

den. Snehvide syntes så godt om den, at hun lod sig overtale til at lukke op og købe kammen. "Nu vil jeg rede dig," sagde den gamle, og Snehvide havde ingen mistanke, men lod hende gøre det. I samme øjeblik, kammen blev stukket i håret, virkede giften, og Snehvide faldt om som død. "Nu er det nok ude med dig, min dejlighed," sagde den gamle hånlige og gik sin vej. Heldigvis kom de syv dværge hjem et øjeblik efter og fik den forgiftede kam taget ud af hendes hår. Snehvide kom til sig selv igen og fortalte, hvad der var sket, og de advarede hende igen mod at lukke nogen ind.

Da dronningen var kommet hjem, spurgte hun:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

Spejlet svarede igen:

"Ingen i landet er dejlig som du,
men Snehvide langt borte bag de syv bjerge,
hos de syv små, gode, flittige dværge,
hun er tusindfold mere dejlig endnu."

Da hun hørte det, rystede hun fra top til tå af raseri. "Snehvide skal dø, om det så skal koste mit liv," råbte hun. Derpå gik hun ind i et værelse, låsede døren og lavede et forgiftet æble. Det var smukt, med røde kinder, og enhver, der så det, måtte få lyst til det, men den, der spiste af det, døde øjeblikkeligt. Dronningen smurte nu sit ansigt ind, klædte sig på som en bondekone og gik over de syv bjerge til de syv små dværge og bankede på. "Jeg må ikke lukke op for nogen," sagde Snehvide og stak hovedet ud af vinduet. "Det er såmænd også ligemeget," svarede bondekonen, "jeg skal nok blive af med mine æbler. Se her, det må du have." - "Nej tak," svarede Snehvide, "jeg må ikke tage imod noget som helst." - "Er du måske bange for, at det skal være giftigt," spurgte den gamle, "nu skærer jeg det over, så får du det røde og jeg spiser det hvide." Æblet var nemlig lavet sådan, at kun den røde side var forgiftet. Snehvide havde stor lyst til det dejlige æble, og da hun så, at konen spiste deraf, kunne hun ikke modstå, men rakte hånden ud og fik det halve æble. Næppe havde hun fået det i munden, før hun sank død om på jorden. Dronningen stod i nogen tid og så ond på hende, så slog hun en høj latter op og sagde: "Hvid som sne, rød som blod, sort som ibentræ. Denne gang kan dværgene ikke frelse dig." Derpå gik hun hjem og

spurgte spejlet:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

Og spejlet svarede:

"Ingen i verden er dejlig som du."

Nu havde hendes misundelige hjerte ro, for så vidt som et misundeligt hjerte nogensinde kan få ro.

Da dværgene om aftenen kom hjem, fandt de Snehvide liggende død på jorden. De løftede hende op, og ledte, for at finde noget, der kunne have gjort hende fortræd, snørede hendes liv op, redte hendes hår og vaskede hende med vand og vin, men det hjalp ikke. Hun var og blev død. De lagde hende da på en bære og sad i tre dage hos hende og græd. De ville nu begrave hende, men hun var så smuk med friske, røde kinder, at de ikke kunne bære over deres hjerter at lægge hende ned i den sorte, kolde jord. De lavede så en kiste af glas, lagde hende deri og skrev med guldbogstaver hendes navn, og at hun var en kongedatter. Derpå satte de kisten ud på et bjerg og skiftedes til at holde vagt ved den. Dyrene sørgede også over Snehvide, først kom der en ugle, så en ravn og til sidst en due og satte sig ved kisten og græd.

Snehvide lå nu i lang, lang tid i kisten og så ud som om hun sov, for hun var endnu så hvid som sne, så rød som blod og så sort som ibentræ. Engang red imidlertid en kongesøn igennem skoven og kom til dværgenes hus og ville overnatte der. Han så kisten, hvori Snehvide lå, og læste, hvad der var skrevet på den. "Sælg mig hende," sagde han til dværgene, "I må få alt, hvad jeg ejer og har." - "Nej," svarede dværgene, "ikke for alverdens guld vil vi sælge hende." - "Forrør mig hende da," bad prinsen, "jeg kan ikke leve uden hende. Jeg vil holde hende højt i ære." Dværgene fik medlidenhed med ham, og gav ham til sidst lov til at tage kisten med. Men da tjenerne bar den over den ujævne vej, snublede en af dem, og derved fik kisten et stød, så det giftige æble for ud af Snehvides mund. Lidt efter kom hun til sig selv igen, åbnede låget og rejste sig op og råbte: "Hvor er jeg dog." Kongesønnen blev ude af sig selv af glæde og fortalte hende, hvordan alt var gået til. "Du er den jeg elsker højest i verden," sagde han, "følg mig til min fars slot og bliv min hustru." Snehvide fulgte ham gerne, og der blev truffet store forberedelser til

brylluppet.

Snehvides onde stedmor blev også indbudt, og da hun havde taget sine smukkeste klæder på, gik hun hen foran spejlet og spurgte:

"Lille spejl på væggen der,
hvem er skønnest i landet her?"

Spejlet svarede:

"Du er vel dejligst i dette land,
men med dronningen aldrig du måle dig kan."

Den onde kvinde var ved at dø af raseri, men var tillige så underlig angst, hun vidste ikke selv hvorfor. Først ville hun slet ikke tage til festen, men hendes nysgerrighed efter at se den unge dronning lod hende ikke have ro. Da hun kom ind i salen kendte hun straks Snehvide og blev ganske stiv af skræk. Men henne over ilden stod der et par glødende jernsko, dem måtte hun tage på og danse, til hun faldt død om.

* * *